

Spasenie sveta a večný Boží odpočinok

□

Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažení, a ja vám dám odpočinutie.

Matúš 11:28

Vďaka tomu, že Boh poslal na zem druhého (posledného) Adama – Ježiša Krista (Pána z neba), ktorý odčinil (napravil) to, čo prvý Adam pokazil (1. Korinským 15:22), existuje pre človeka znova možnosť vojsť do Božieho odpočinku. Tým domovom (vlasťou), v ktorom sa bude odpočívať, však už nebude „zemská vlasť“, ale „nebeská vlasť“.

Bolo to zjavné už aj Abrahámovi, ktorého Boh vyviedol z chaldejského Úru a viedol ho do

zasľúbenej zeme (Kanaánu). Abrahám však v zasľúbenej zemi iba pohostínol, pretože očakával naplnenie zasľúbenia o zasľúbenej vlasti vo forme „nebeskej vlasti“ a nie zemskej (Židom 11:8-16).

Dôležitú časť zjavenia k tejto záležitosti prináša aj Mojžišov zákon. Je pozoruhodné, že keď je ľudu prikázané na Sinaji desatoro, vysvetlením pre prikázanie o sobote je Boží odpočinok siedmeho dňa s odkazom na dielo stvorenia (2. Mojžišova 20:8-11). Avšak keď je desatoro opätovne prikázané v Moábskej púšti, vysvetlením pre prikázanie o sobote (5. Mojžišova 5:12-14) už nie je dielo stvorenia, ale dielo spasenia či vykúpenia: „A budeš pamätať na to, že si bol sluhom v Egyptskej zemi, a že ňu vyviedol odtiaľ Hospodin, tvoj Boh, silnou rukou a vystretým ramenom, preto ti prikázal Hospodin, tvoj Boh, aby si svätzil sobotný deň“ (5. Mojžišova 5:15).

Božím zámerom pri vyslobodení izraelského ľudu z otroctva v Egypte bolo, aby tento ľud mal svoju (zemskú) vlasť, v ktorej by si odpočinul od otroctva a od svojich nepriateľov a v ktorej by mohol svätoslúžiť svojmu Bohu. V tejto krajine (vlasti) by mal tento ľud spoločenstvo so svojím Bohom, tu by Boh prebýval uprostred svojho ľudu a tu by sa realizoval vzťah „Ja im budem Bohom a oni mi budú ľuďmi“. Je to mocný predobraz konečného definitívneho Božieho zámeru mať svoj ľud vo večnom Božom odpočinku, a to nie v zemskej vlasti, ale v nebeskej vlasti, v nebeskom Jeruzaleme na novej zemi a v novom nebi. Vyslobodenie z otroctva v Egypte je predobrazom vyslobodenia z hriechu a z padlého porušeného sveta, ktorý leží v zlom. Izraelský národ ako zemský vyvolený Boží ľud je predobrazom nebeského (konečného, definitívneho, pravého) Božieho ľudu (Cirkvi zo Židov i pohanov^{A)}).

Odpočinok v zemskej vlasti (v kanaánskej zemi) bol pre zemský Boží ľud (izraelský národ)

podmienený ich poslušnosťou, podobne ako odpočinok v stvorenom svete pri stvorení bol podmienený Adamovou poslušnosťou. Pretože ako národ Boha opakovane neposlúchali (čo vyvrcholilo zajatím v Babylone), podobne ako Adam neposlúchol na počiatku, plný odpočinok v kanaánskej zemi nenašli ani tí, ktorí do nej vošli. To všetko poukazuje na to, že najvyšším, konečným a definitívnym Božím zámerom je večný Boží odpočinok v nebeskej vlasti, v nebeskom Jeruzaleme, do ktorého sa vchádza vierou v evanjelium Ježiša Krista.

Štvrtá kapitola Listu Židom a odpočinok

Pozoruhodne sa k otázke odpočinku vyjadruje kľúčová pasáž zo štvrtej kapitoly Listu Židom: „Lebo o siedmom dni povedal kdesi takto: „A Boh odpočinul siedmeho dňa od všetkých svojich diel. A tuto zase: Nevojdú do môjho odpočinku!“ (Židom 4:4-5) a „Lebo kto vošiel do jeho odpočinku, ten tiež odpočinul od svojich diel ako Boh od svojich“ (Židom 4:10) a ešte „... sa ešte ponecháva zasľúbenie vojsť do jeho odpočinku...“ (Židom 4:1). Teda možnosť vojsť do Božieho odpočinku je ponechaná napriek tomu, že človek odpočinok ako výsledok Božieho diela stvorenia zničil tam na začiatku pádom Adama. Človek (Adam) zničil Boží odpočinok vytvorený Bohom na počiatku pri stvorení, v ktorom malo trvať celé ľudstvo (všetci Adamovi potomkovia). Boh však mal pripravený iný, lepší Boží odpočinok – večný Boží odpočinok, do ktorého sa vchádza zástupnou poslušnosťou druhého (a zároveň posledného) Adama, Ježiša Krista. Prvý Boží odpočinok bol podmienený poslušnosťou prvého Adama a padol neposlušnosťou prvého Adama. Večný Boží odpočinok vošiel v platnosť vďaka dokonalej poslušnosti druhého Adama, Pána Ježiša Krista. Po Adamovom páde však do večného Božieho odpočinku už nevchádza celé ľudstvo, ale len tí, ktorí sú v Kristovi, ktorí uverili v evanjelium Ježiša Krista. To sú tí, ktorí sú počítaní za Boží ľud, ktorí sú Bohu poslušní, pretože veria v Ježiša Krista.

Odpočinok Božieho ľudu^{A)}

Keď sa na ukrižovanie, zmŕtvychvstanie a na nanebovstúpenie Ježiša Krista dívame ako na jednu udalosť, ktorou bola ustanovená a uzavretá Nová zmluva, potom Letnice sú (z pohľadu časnosti) udalosťou, ktorou bola táto zmluva uvedená do praxe. Súčasne sú pre novozmluvný ľud aj počiatkom éry vstupu do večného Božieho odpočinku. Starozmluvný predobraz odpočinku, daný Božiemu ľudu nachádzajúcemu sa pod Mojžišovým zákonom, dospel v Ježišovi Kristovi k novozmluvnému naplneniu. Zatiaľ čo v Starej zmluve odpočinutie zostáva vo sfére zaslúbenia, v Novej zmluve je toto zaslúbenie už naplnené – odpočinok (Boží odpočinok) je realitou, do ktorého vstupuje každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista. Viera v evanjelium je spôsob, akým sa po Letniciach do Božieho odpočinku vstupuje – takto to vyučuje Písmo v liste Židom 4:3 („Lebo vchádzame do odpočinku my, ktorí sme uverili...“).

Pôvodne zamýšľaný odpočinok – Boží odpočinok z 1. knihy Mojžišovej 2:2-3, ktorý mal trvať večne, ale bol zmarený pádom do hriechu, je nahradený ešte lepším odpočinkom, ktorý sa bude žiť večne na novej zemi a v novom nebi. Večný Boží odpočinok ponúka Ježiš Kristus. Volá všetkých do tohto odpočinku, ktorý dáva tým, ktorí v neho uverili: „Všetko mi je vydané od môjho Otca... Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažení, a ja vám dám odpočinutie...“ (Matúš 11:27-30).

Odpočinok, do ktorého pozýva Pán Ježiš Kristus, sa v niečom líši od pôvodného Božieho odpočinku z 1. Mojžišovej 2:2-3. Zatiaľ čo pôvodný Boží odpočinok sa mal realizovať pre celé ľudstvo (všetkých ľudí, všetkých Adamových potomkov) a na pôvodnej (starej) zemi, do odpočinku v Ježišovi Kristovi (Matúš 11:28) vstupujú iba tí, ktorí uverili evanjeliu Pána Ježiša Krista. A odlišnosť je aj v tom, že tento odpočinok sa zrealizuje v novom tvorstve – na novej zemi, v novom nebi a v novom Jeruzaleme.

Kto uveril v evanjelium Ježiša Krista, už do odpočinku vošiel a odpočinul od svojich diel ako Boh od svojich (Židom 4:10). Kto vošiel, už odpočíva. A nasledovný verš (verš 11) vyzýva, aby do odpočinku vošli tí, ktorí ešte neuverili. Teda vyzýva neveriacich uveriť v Krista. Výzva vojsť do Božieho odpočinku teda ešte stále trvá, ešte zostáva. Dvere do Božieho odpočinku sú ešte otvorené (pozri Židom 12:22-26 a spoj s veršami 3:18-19 a 4:1). Takáto možnosť však stále trvať nebude. Raz možnosť uveriť evanjeliu a vojsť do Božieho odpočinutia skončí. Skončí v okamihu prvého vzkriesenia, keď Pán Ježiš Kristus znovu príde na túto zem, a k tomu dôjde hneď po tom, ako vojde plnosť pohanov (Rímskym 11:25).

Všetci, ktorí už patria Ježišovi Kristovi, ktorí už tvoria novozmluvný Boží ľud, už do Božieho odpočinku vstúpili tu v čase. Aj toto je dôležitá stránka večného Božieho odpočinku: vstupuje sa do neho tu na zemi a v časnom živote. Fyzickou smrťou sa pre jednotlivca končí možnosť vstúpiť do Božieho odpočinku. Po fyzickej smrti táto možnosť pre človeka už jednoducho neexistuje!

Z pohľadu posledných vecí (eschatológie) má definitívny Boží odpočinok Boží ľud (spasení zo Židov a z pohanov) ešte stále len pred sebou. Nový Jeruzalem a nebeská vlasť sú stále ešte len vecou budúcnosti (Židom 11:10 a 16).

Aj odpočinutie, ktoré hľadala Naoma pre Rút a Orfu v manželstve a v dome ich muža (Rút 1:9 a 3:1; pozri 1. časť), môžeme považovať za prorocký predobraz finálneho Božieho odpočinku v Božom nebeskom dome, v novom Jeruzaleme. Lebo podľa starozákonných písem Hospodin je manželom izraelského ľudu (Jeremiáš 31:32) a podľa novozmluvných písem Ježiš Kristus je

ženíchom (2. Korinským 11:2; Zjavenie 19:7) a hlavou novozmluvného ľudu (Cirkvi). Preto manželstvo všeobecne môžeme považovať tiež za dobrý predobraz finálneho Božieho odpočinku. Lebo uveriť evanjeliu znamená stať sa Božím dieťaťom čiže stať sa príslušníkom alebo patriť do Božej rodiny (domácnosti). A patriť do Božej domácnosti (Božieho domu) znamená patriť do sféry Božieho milostivého pôsobenia, milosrdného zaopatrenia, ochrany. Kto vstúpil do manželstva, podľa knihy Rút našiel odpočinutie ako realitu pozemského života a predobraz finálneho odpočinutia v Božej domácnosti, do ktorého dnes, v novozmluvnej dobe, pozýva nebeský ženích Ježiš Kristus.

Poznámky:

A) Do konečného, definitívneho, pravého Božieho ľudu patria, samozrejme, okrem Cirkvi novozmluvnej éry (novozmluvný Boží ľud) aj všetci tí, ktorí v ére od Abraháma po Krista mali abrahámovskú vieru, a všetci tí, ktorí v ére pred Abrahámom mali vieru v zaslúbenia o budúcom spasení, tak ako im boli dobovo zjavené (napríklad 1. Mojžišova 3:15), ako ich opisuje aj 11. kapitola listu Židom – ako ľudí viery (do večného odpočinku sa vchádza vierou už od pádu Adama).